

Ministerie van Binnenlandse Zaken en
Koninkrijksrelaties

Handreiking regionale tussenvoorziening

Inhoud

1. Inleiding	3
2. Definitie en mogelijkheden	4
3. (Vervolg)huisvesting en exploitatie	5
4. Sociaal domein	7
5. Financiën	9

1. Inleiding

Gemeenten hebben op dit moment een grote opgave om de statushouders die zij moeten huisvesten op tijd van een huis te voorzien. Door woningtekorten in veel regio's is het niet altijd eenvoudig om voor iedereen op tijd woonruimte te vinden.

De komende jaren blijft de druk op de woningmarkt groot, waardoor realisatie van de taakstelling lastig blijft. Sterke fluctuaties in het aantal te huisvesten statushouders dragen bij aan de complexiteit van deze opgave. De komende jaren wordt er flink bijgebouwd, maar het duurt een aantal jaren voordat de woningen er staan. Daarom kijken gemeenten naar creatieve manieren om meer woonruimte te realiseren. Dat kan bijvoorbeeld door locaties voor tijdelijke huisvesting te openen. Duurzame huisvesting van statushouders heeft de voorkeur omdat dat de meeste stabiliteit biedt. Inzetten van tijdelijke huisvesting draagt bij aan de taakstelling statushouders en voor statushouders betekenen deze locaties dat ze eerder kunnen beginnen met hun inburgerings- en integratietraject in de gemeente of regio waar ze gaan wonen.

Het ministerie van BZK heeft een handreiking over **regionale tussenvoorzieningen** opgesteld. De regionale tussenvoorziening is een extra mogelijkheid om gemeenten te helpen met het sneller huisvesten van statushouders. Een tussenvoorziening is vaak binnen kortere tijd te realiseren dan reguliere woningbouw. Het kan gaan om transformatie van grote kantoorgebouwen of kleinere tijdelijke woonvormen. Deze woonoplossing is ook inzetbaar voor andere doelgroepen op de lokale woningmarkt, bijvoorbeeld arbeidsmigranten, studenten en spoedzoekers.

In een regionale tussenvoorziening wonen meerdere statushouders uit verschillende gemeenten, soms samen met andere aandachtsgroepen, op één locatie. Alle bewoners wonen er voor een bepaalde periode. Bij het realiseren van een regionale tussenvoorziening voor statushouders maken samenwerkende gemeenten met elkaar heldere afspraken over onder andere (vervolg)huisvesting, inburgering, participatie, zorg en onderwijs.

Deze handreiking biedt de volgende informatie over de regionale tussenvoorziening:

- een definitie, mogelijkheden en aandachtspunten;
- exploitatie en vervolghuisvesting;
- sociaal domein en maatschappelijke ondersteuning;
- verschillende financieringsstromen vanuit het Rijk en verrekennvoorbeelden tussen gemeenten inclusief een uitleg over verantwoording van deze verrekening.

De handreiking is een dynamisch document, wat betekent dat de handreiking wordt aangepast als er nog nadere relevante informatie beschikbaar is.

Eerder heeft het ministerie van BZK een handreiking opgesteld over de realisatie van een lokale tussenvoorziening binnen één gemeente.

2. Definitie en mogelijkheden

In hoofdstuk 2 wordt dieper ingegaan op definitie van een regionale tussenvoorziening en de mogelijkheden die een regionale tussenvoorziening biedt.

Wat is een regionale tussenvoorziening?

Een *tussenvoorziening* is een tijdelijke vorm van huisvesting. In een tussenvoorziening worden meerdere statushouders op één locatie gehuisvest. Door hen in een tussenvoorziening te huisvesten, verblijven zij niet langer in een COA-opvang en worden zij ingeschreven in de Basisregistratie Personen (BRP) van de gemeente die de tussenvoorziening realiseert. Dat betekent dat zij kunnen gaan werken, een huurcontract krijgen en recht hebben op uitkeringen en/of toeslagen. De statushouder gaat op termijn wonen in een reguliere huisvesting binnen de gemeente waar de statushouder gekoppeld is.

In een *regionale tussenvoorziening* worden, naast statushouders die gekoppeld zijn aan de gemeente waar de regionale tussenvoorziening gesitueerd is, ook statushouders gehuisvest die gekoppeld zijn aan nabijge gemeenten. Uiteindelijk verhuizen ook deze statushouders naar reguliere huisvesting binnen de gekoppelde gemeente. Deze optie is aantrekkelijk voor een gemeente waar een geschikte locatie voor een tussenvoorziening beschikbaar is, maar die eigenlijk te groot is voor het aantal statushouders dat in de gemeente gaat wonen (taakstelling). De gemeente kan dan een samenwerking aangaan met omliggende gemeenten om gezamenlijk statushouders te huisvesten. De statushouder die in de regionale tussenvoorziening komt te wonen wordt gedurende die periode ingeschreven in de BRP van de gemeente waar de regionale tussenvoorziening gevestigd is. De koppeling telt echter direct mee voor de taakstelling van de gemeente waaraan hij/zij gekoppeld is. Gemeenten maken in dit geval onderling afspraken over bijvoorbeeld de financiering, de exploitatie en in- en uitstroom.

Welke mogelijkheden biedt een regionale tussenvoorziening?

De mogelijkheden van een tussenvoorziening zijn omschreven in de [Handreiking Tussenvoorziening](#) die in juli 2021 verschenen is. Het gaat hierbij met name om het niet direct inzetten van de reguliere woningvoorraad terwijl de taakstelling wel direct wordt gerealiseerd en er direct kan worden gestart met inburgeren. Ook bestaan er mogelijkheden tot het huisvesten van een zogenoemde 'magic mix', denk hierbij aan arbeidsmigranten, studenten en spoedzoekers. Op deze manier kan een regionale tussenvoorziening fungeren als een flexibele schil op de regionale woningvoorraad, waar statushouders en andere aandachtsgroepen voor een bepaalde periode kunnen wonen, tot er vervolghuisvesting beschikbaar is.

Een regionale tussenvoorziening biedt ten opzichte van een gewone tussenvoorziening nog extra mogelijkheden:

- Gemeenten met meer of grotere locaties kunnen die ook inzetten voor de taakstelling van andere gemeenten waardoor er meer statushouders kunnen worden gehuisvest.
- Gemeenten kunnen schaalvoordelen benutten (o.a. op het gebied van financiering, begeleiding en beheer op locatie).

Het realiseren van een regionale tussenvoorziening vraagt uiteraard samenwerking en afstemming tussen de deelnemende gemeenten. In de volgende hoofdstukken wordt daarom ingegaan op waar gemeenten aan moeten denken bij het realiseren van een regionale tussenvoorziening.

3. (Vervolg)huisvesting en exploitatie

In dit hoofdstuk volgt een toelichting mogelijke doelgroepen van een regionale tussenvoorziening, de inschrijving in de BRP, de locatiekeuze, exploitatiemogelijkheden, vervolghuisvesting en ondersteuning vanuit het Rijk.

Doelgroepen

In principe is een (regionale) tussenvoorziening geschikt voor verschillende (gezins)samenstellingen van statushouders. Het hangt van de beschikbare locatie af wat voor type wooneenheden er gerealiseerd kunnen worden. Dit heeft weer gevolgen voor de mogelijkheden om bepaalde huishoudens te huisvesten. Hierbij valt te denken aan;

- in grotere wooneenheden: geschikt voor gezinnen of meerdere alleenstaanden die voorzieningen delen;
- in kleinere studio's of onzelfstandige wooneenheden: geschikt voor alleenstaande statushouders, zoals referenten die wachten op gezinshereniging.

In de handreiking Tussenvoorziening staat meer informatie over de duur van tijdelijke huurcontracten en gevolgen voor de kostendelersnorm als sprake is van onzelfstandige wooneenheden.

In (regionale) tussenvoorzieningen is het mengen van bewoners ook mogelijk. Dit kan het draagvlak in de omgeving in bevorderen. Ook kan dit het financiële risico van een verlaagde instroom van statushouders door een fluctuerende taakstelling verkleinen. Denk hierbij aan doelgroepen zoals arbeidsmigranten, studenten en voormalig dak- en thuisloze mensen.

Huisvesting van gezinnen in regionale tussenvoorzieningen

Als de wooneenheden van een regionale tussenvoorziening geschikt zijn voor gezinnen om in te wonen, is het mogelijk om gezinnen in deze woonruimten te laten wonen. In dit geval is het wel noodzakelijk het belang van de kinderen centraal te stellen: het kan nadelig zijn voor kinderen om van school te moeten wisselen, zeker wanneer het kind net gestart is met de integratie, en zijn of haar vriendjes weer moet verlaten. In dit geval wordt aangeraden om vooral te kijken naar gezinnen met kinderen die nog een taalschool nodig hebben, of voor kinderen die al naar de middelbare school gaan. Deze twee soorten scholen hebben vaak een meer regionale functie. Daarnaast zullen gemeenten bij het huisvesten van gezinnen extra (financiële) afspraken moeten maken over bijvoorbeeld jeugdzorg en onderwijs.

Inschrijving in de BRP en taakstelling

De wet BRP bepaalt dat ieder die in Nederland woonachtig is, ingeschreven dient te worden op het adres waar hij of zij daadwerkelijk verblijft. Dat betekent dat alle statushouders die tijdelijk in de regionale tussenvoorziening wonen, gedurende hun verblijf daar ingeschreven moeten staan in de basisregistratie personen (BRP) van de gemeente waar de regionale tussenvoorziening zich bevindt. Dat geldt ook voor degenen die gekoppeld zijn aan een andere gemeente dan waar de regionale tussenvoorziening gevestigd is.

Bij uitschrijving bij het COA valt de taakstelling toe aan de gemeente waaraan de statushouder is gekoppeld, niet aan de BRP-gemeente. Voor de toezichthouder, de provincie, tellen de statushouders in de regionale tussenvoorziening dus alvast mee voor de taakstelling van de gemeente waarnaar zij uiteindelijk zullen uitstromen.

Aandachtspunt is wel dat COA goed op de hoogte moet zijn van de adressen van regionale tussenvoorziening en welke gemeenten hieraan deelnemen. Als het COA daar geen goed zicht op heeft bestaat het risico dat statushouders toch worden omgekoppeld naar de gemeente waar de regionale tussenvoorziening gevestigd is, bijvoorbeeld op basis van het huurcontract of gebruiksovereenkomst. De gemeente waaraan de statushouder gekoppeld is, is verantwoordelijk voor het op de hoogte stellen van COA wanneer de statushouder gehuisvest wordt in een regionale tussenvoorziening in een andere gemeente.

Locatiekeuze

Afhankelijk van de bestemming van de locatie (of deze een vaststaande termijn heeft of niet) moet de locatie voldoen aan de eisen uit het Bouwbesluit 2012, dan wel het Bouwbesluit voor tijdelijke bouw. Deze twee besluiten zijn identiek op het gebied van technische bouwvoorschriften uit het oogpunt van veiligheid, gezondheid, bruikbaarheid, en energiezuinigheid. Een (regionale) tussenvoorziening hoeft wat dat betreft niet aan meer of minder eisen te voldoen

dan reguliere (tijdelijke) woningen. Afgezien van deze vereisten kunnen gemeenten zelf bepalen hoe zij de regionale tussenvoorziening inrichten. Dat kan in een getransformeerd kantoor-, school- of zorgpand zijn, maar het kan ook om (nieuwe) flexwoningen gaan. Statushouders kunnen bovendien zowel zelfstandig als onzelfstandig worden gehuisvest. Op de [website over volkshuisvesting](#) is een aantal tips te lezen over het toevoegen van flexibele woningen aan de woningvoorraad in een gemeente.

Exploitatie

Gemeenten kunnen verschillende partijen benaderen voor de exploitatie van een regionale tussenvoorziening. Het ligt voor de hand om voor de exploitatie van een regionale tussenvoorziening een woningcorporatie te benaderen. De woningcorporatie heeft vaak de meeste ervaring met het verhuren van wooneenheden met een huurprijs onder de liberalisatiegrens. De huurprijzen van woonruimte in een regionale tussenvoorziening vallen noodzakelijkerwijs in het goedkopere segment, omdat de meeste statushouders vlak na het verhuizing uit de COA-locatie nog afhankelijk van hun uitkering en toeslagen zijn. Hierdoor kunnen zij geen hoge huur betalen. Het is voor de gemeente mogelijk om zelf de exploitatie uit te voeren (eventueel tijdelijk, totdat er een corporatie gevonden is), of om dit door een private partij te laten doen.

Vervolghuisvesting

Omdat in een regionale tussenvoorziening ook statushouders gehuisvest zijn die gekoppeld zijn aan andere gemeenten is het van groot belang dat gemeenten onderling afspraken maken over de manier waarop en de termijn waar binnen statushouders verhuizen uit de tussenvoorziening naar reguliere huisvesting in de gemeente waar ze hun bestaan verder gaan opbouwen.

Woningweigering

Een statushouder kan vervolghuisvesting in de gekoppelde gemeente die hem of haar wordt aangeboden weigeren. Er zijn geen wettelijke mogelijkheden om af te dwingen dat een statushouder een aangeboden woning accepteert. Ook is het niet mogelijk om hier iets over op te nemen in het huurcontract van de regionale tussenvoorziening; het huurrecht is een dwingend recht, wat betekent dat daar contractueel niet van kan worden afgeweken in het nadeel van de huurder. Het belangrijkste is om over de verhuizing naar de gemeente tijdig en duidelijk te communiceren met de statushouders, zodat er geen verkeerde verwachtingen ontstaan. Uit de praktijk blijkt dat deze eerlijke en open communicatie helpt om te voorkomen dat statushouders weerstand bieden bij de doorverhuizing.

Ondersteuning vanuit het Rijk

Kennis en expertise

Vanuit het Rijk wordt meegedacht hoe gemeenten die geen ervaring hebben met dit soort projecten zo goed mogelijk geholpen kunnen worden. Vanuit het [Expertteam Woningbouw van de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland \(RVO\)](#) zijn transformatie-experts beschikbaar om gemeenten expertise te bieden over het op korte termijn transformeren van een locatie naar woonruimten voor o.a. statushouders. Ook heeft het Rijksvastgoedbedrijf (RVB) de opdracht gekregen om gemeenten kennis en expertise te bieden om sneller meer wooneenheden voor statushouders te realiseren.

Leegstaand vastgoed van het Rijk

Het RVB is al geruime tijd geleden begonnen met het in kaart brengen van kansrijke locaties voor (tijdelijke) woningen voor o.a. statushouders, en werkt met de betreffende gemeenten samen om hier een business case voor te maken. Ook heeft het RVB de opdracht gekregen om in totaal 2000 wooneenheden voor statushouders te (helpen) realiseren, ongeacht of dit Rijksbezit is of niet. Het RVB doet dit vanuit het concept van een menukaart aan producten en diensten, die variëren van kennis en expertise inzetten tot de aanschaf van flexwoningen, of het ter beschikking stellen van panden en gronden.

4. Sociaal domein

Inburgering

Een tijdige start van de inburgering is cruciaal om ervoor te zorgen dat inburgeringsplichtigen vanaf het begin meedoen in de maatschappij. Door tijdig, dus al in het AZC of in de regionale tussenvoorziening, te starten met het leren van de taal en oriëntatie op de Nederlandse samenleving en arbeidsmarkt, hebben statushouders na verhuizing naar de gemeente waar zij hun bestaan verder gaan opbouwen, al een eerste basis. Het inburgeringstraject en de (pre-fase van de) maatschappelijk begeleiding kunnen in de regionale tussenvoorziening starten. Voor statushouders biedt het (goed) benutten van de fase in de regionale tussenvoorziening een belangrijk kans.

Verantwoordelijkheid

Op basis van de Wet inburgering 2021 (Wi2021) is de gemeente waar de statushouder op grond van de taakstelling wordt gehuisvest verantwoordelijk voor het inburgeringstraject, inclusief maatschappelijke begeleiding. Deze verantwoordelijkheid start al op het moment dat de statushouder nog in het AZC verblijft en aan de betreffende gemeente wordt gekoppeld.

In de praktijk is het mogelijk dat de gemeente waar de regionale tussenvoorziening staat gedurende het verblijf van de statushouder in die gemeente een start maakt met de inburgering op verzoek van de koppelgemeente. Het is afhankelijk van de lokale situatie en de wensen van de betrokken gemeenten welke keuze hierin worden gemaakt. De verwachte tijd die nodig is om de statushouder vanuit de tussenvoorziening in reguliere woonruimte te huisvesten of de reisafstand tussen de regionale tussenvoorziening en de koppelgemeenten kan een rol spelen in de overwegingen.

Gegevensuitwisseling

Voor de gegevensuitwisseling met betrekking tot inburgering geldt dat DUO de koppelgemeente aanhoudt als de gemeente die de gegevens over de statushouder ontvangt. Wanneer een statushouder wordt ingeschreven in de BRP controleert DUO of de gemeente van inschrijving overeenkomt met de koppelgemeente. Is dat niet het geval, dan houdt DUO de koppelgemeente aan voor de gegevensdeling. Mocht in de toekomst blijken dat de gemeente waar de regionale tussenvoorziening staat namens de koppelgemeente start met de inburgering, dan wordt bezien of aanvullende afspraken nodig zijn.

Participatie

Van statushouders wordt verwacht dat zij zoveel mogelijk meedoen in de maatschappij en zo snel mogelijk aan het werk gaan. Voor bijstandsgerechtigde statushouders biedt de Participatiewet hiervoor het kader.

Verantwoordelijkheid

De gemeente waar de statushouder ingeschreven staat in de BRP is verantwoordelijk voor de uitvoering van de Participatiewet. Artikel 7 lid 4 van de Participatiewet (Pw) maakt uitbesteding van taken aan derden mogelijk.

Van gemeenten wordt verwacht dat zij statushouders zo snel mogelijk toe leiden naar participatie en waar nodig hierbij ondersteunen. Het is daarbij van belang dat participatieactiviteiten zo veel mogelijk aansluiten bij de beroepskansen en beroepswensen van de inburgeraar en dat de werkervaring wordt opgedaan op een taalrijke werkplek. De inburgeringstrajecten krijgen een duaal karakter in het nieuwe inburgeringsstelsel. Duale trajecten waarbij inburgering en participatie gecombineerd worden kunnen hiervoor een geschikte vorm zijn. Het is van belang dat een gemeente het inburgeringstraject zo inricht, dat de bijstandsgerechtigde inburgeraar kan voldoen aan de verplichtingen op grond van zowel de Wi2021 als de Pw. Gemeenten hebben de beleidsvrijheid hier uitvoering aan te geven op een manier die past bij de lokale situatie.

Zoals hierboven aangegeven is de koppelgemeente verantwoordelijk voor het inburgeringstraject van de statushouders. In het geval van regionale tussenvoorzieningen is het echter mogelijk dat de gemeente waar deze tussenvoorziening staat de inburgering vormgeeft in opdracht van de koppelgemeente van de statushouder. Met oog op het principe van duale trajecten ligt het voor de hand dat de gemeente die de statushouder begeleidt richting een succesvolle inburgering, ook de begeleiding naar een participatieplaats op zich neemt. Het staat gemeenten echter vrij hier onderling afspraken over te maken, evenals op welke plek de statushouder zal participeren. Belangrijk is dat de gemaakte keuzes aansluiten bij de regionale context en de wensen van de betrokken gemeenten en statushouders.

Onderwijs

Als er gezinnen met kinderen in de regionale tussenvoorziening worden gehuisvest, dan is het van belang dat zij naar school kunnen. Kinderen hebben immers recht op onderwijs en vallen onder de leerplicht (5 tot 16 jarigen) of kwalificatieplicht (16 en 17 jarigen). Naast primair en voortgezet onderwijs adviseren we om ook naar voorschoolse educatie te kijken voor peuters. Zoals opgemerkt bij de paragraaf over de doelgroep kan het voor kinderen nadelig zijn om van school te moeten wisselen, zeker wanneer het kind net gestart is met de integratie, en zijn of haar vriendjes weer moet verlaten. Ook zijn verhuizingen een onderbreking van de doorgaande leer- en ontwikkellijijn. Voor zover haalbaar is het belangrijk om wisselingen van scholen te voorkomen.

Primair en voortgezet onderwijs

Gemeenten zorgen ervoor dat er voor kinderen uit de regionale tussenvoorziening een plek op school beschikbaar is. Gemeenten treden in overleg met schoolbesturen om dit in gang te zetten. Daarnaast moeten onderwijshuisvesting, leerlingenvervoer en handhaving van leerplicht geregeld worden. Als de kinderen pas net in Nederland zijn, bijvoorbeeld als nareiziger, dan heeft het nieuwkomersonderwijs de voorkeur. Daarbij gaat het in het primair onderwijs om nieuwkomersklassen en taalklassen en in het voortgezet onderwijs om internationale schakelklassen (ISK's). Kinderen die al langer in Nederland wonen en al meer Nederlands spreken kunnen doorstromen naar reguliere scholen, waarbij het belangrijk is dat er ook nog steeds aanvullende ondersteuning beschikbaar is. Als gemeenten en schoolbesturen met deze vraagstukken te maken krijgen adviseren we om contact op te nemen met de adviseurs van LOWAN (zie lowan.nl) om hun expertise te gebruiken. Bij vragen over bekostiging of regelgeving kan contact opgenomen worden met het ministerie van OCW via asielonderwijs@minocw.nl.

Voorschoolse educatie

Aangezien het bij voorschoolse educatie om jonge kinderen gaat is het advies om voorschoolse educatie dichtbij de regionale tussenvoorziening aan te bieden en dus nog niet in de koppelgemeente. Veel aspecten van voorschoolse educatie voor kinderen uit een azc spelen ook bij kinderen uit een regionale tussenvoorziening. Daarom adviseren we gemeenten om de handreiking '[Voorschoolse educatie voor peuters in de asielopvang](#)' te raadplegen om te kijken naar praktische zaken rondom het organiseren van voorschoolse educatie voor deze doelgroep.

5. Financiën

Inleiding

Bij het opzetten van een regionale tussenvoorziening maken gemeenten verschillende kosten. Deze kosten zijn te onderscheiden in:

- kosten die gemeenten sowieso maken bij de huisvesting van statushouders en waar bestaand instrumentarium onder de aandacht gebracht moet worden;
- kosten die de gemeente waar de regionale tussenvoorziening staat extra maakt, maar die verrekend kunnen worden met de koppelgemeenten;
- extra kosten die ontstaan bij een regionale tussenvoorziening.

Bij extra kosten kan het gaan om:

- voorbereidings- en uitvoeringskosten t.a.v. het realiseren van een regionale tussenvoorziening;
- extra klantmanagers t.b.v. de begeleiding in het kader van participatie/integratie i.v.m. de verwachte komst van een grote groep statushouders in één keer;
- beheer en extra personele inzet op de locatie, zoals, een conciërge/huismeester of aanspreekpunt, evt. beveiliging.

Het Rijk heeft hier de intentie uitgesproken om te kijken of hier financiële ondersteuning voor kan worden geboden. Dit wordt betrokken bij de volgende tranche van de regeling huisvesting aandachtsgroepen die dit jaar zal worden opengesteld.

De kosten die gemeenten onderling kunnen verreken worden hieronder besproken en in voorbeeldcasussen toegelicht.

Financieringsstromen vanuit het Rijk

Inburgering

Zoals aangegeven in hoofdstuk vier is de gemeente waar de statushouder aan gekoppeld is verantwoordelijk voor het (gehele) inburgeringstraject inclusief maatschappelijke begeleiding. De specifieke uitkering voor inburgeringsvoorzieningen (leerroutes, MAP, Maatschappelijke begeleiding, PVT, inzet tolken) wordt verstrekt aan de gemeente waar de statushouder woonachtig is aan het einde van het jaar. De middelen worden verspreid over drie jaar uitbetaald aan de gemeente waar de asielstatushouder aan het eind van het jaar woonachtig is. De meeste middelen worden uitgekeerd in de eerste twee jaar.

De middelen voor uitvoeringskosten worden uitgekeerd via het gemeentefonds en deze worden (voornamelijk) verdeeld op basis van het aantal inwoners op 1 januari van jaar t-1. De gemeente waar de regionale tussenvoorziening gevestigd is ontvangt door de stijging van het aantal inwoners, in het jaar ná huisvesting een groter aandeel uit het totale budget. Het gaat echter om een relatief kleine stijging, omdat het aandeel stijgt met het totale aandeel inwoners en niet met het aandeel statushouders.

Gemiddeld genomen is er geen nadeel voor kleine gemeenten als gevolg van verhuizingen. Zo ontvangen kleine gemeenten bijvoorbeeld wel middelen voor mensen die instromen in december en vervolgens vrij snel in het jaar daarna verhuizen. Dat neemt niet weg dat er situaties kunnen zijn waarin een kleine gemeente nadeel ondervindt. Bijvoorbeeld doordat ze kosten maken in het lopende jaar en diegene verhuist nog voor het einde van het jaar. Dit risico is onderkend, maar het financiële risico is beperkt. Ten eerste omdat het gaat om kleine aantallen en ten tweede omdat de financiering voor inburgeringsvoorzieningen uitgesmeerd is over drie jaar. Voor één van die jaren is het bedrag dus relatief beperkt. Gemeenten kunnen hier onderling afspraken over maken.

Voor statushouders die inburgeringsplichtig zijn onder de W1013 ontvangen gemeenten een vast bedrag voor de maatschappelijke begeleiding. Deze middelen worden met terugwerkende kracht (t-1) verstrekt aan gemeenten via een decentralisatie-uitkering. De middelen worden verstrekt aan de eerste gemeente waar de inburgeraar wordt ingeschreven in het BRP. Daarnaast ontvangen gemeenten in de jaren 2021 t/m 2026 budget voor de ondertussengroep, waarmee zij in staat worden gesteld om statushouders onder de W1013 begeleiding te bieden bij de inburgering. Dit budget is onderdeel van de Integratie-uitkering Inburgering en wordt over gemeenten verdeeld naar rato van het aantal inwoners in de gemeente, waarmee wordt aangesloten bij de verdeling van de huisvestingstaakstelling. De exacte verdeling van het budget is te vinden in de bijlage bij de [meicirculaire 2021](#).

Participatie

Wat betreft bijstandsuitkeringen is het uitgangspunt is dat de budgetten worden vastgesteld op basis van een objectief verdeelmodel¹: voor ieder (nieuw) huishouden wordt (met een vertraging van twee jaar) een kans op bijstand bepaald. Op basis van die kans en de prijscomponent wordt de totale uitkering vastgesteld. Er wordt dus niet gekeken naar het werkelijke aantal mensen in de bijstand. Wel wordt gekeken naar het werkelijke aantal huishoudens in de gemeente, zij het met een vertraging. Dit betekent dat de gemeente waar de regionale tussenvoorziening gevestigd is na twee jaar middelen ontvangt voor de extra inwoners. Die middelen zijn echter niet gekoppeld aan de werkelijke uitgaven aan bijstand, maar aan de kans op bijstand. Om die reden kunnen de werkelijke uitgaven verschillen van de ontvangen middelen.

De middelen voor begeleiding naar werk worden verstrekt via het gemeentefonds. In het gemeentefonds wordt onder andere rekening gehouden met het aantal bijstandsgerechtigden die woonachtig zijn in de gemeente. Hierdoor krijgen gemeenten waar de regionale tussenvoorziening gevestigd is een groter aandeel in de verdeling van de beschikbare middelen. De extra middelen dekken echter naar verwachting niet de kosten omdat de doelgroep van statushouders waarschijnlijk meer dan gemiddeld begeleiding nodig heeft in vergelijking met de totale doelgroep van mensen in de bijstand.

Voorschoolse educatie

Gemeenten hebben de wettelijke taak om ervoor te zorgen dat er in de gemeente voldoende voorzieningen zijn voor voorschoolse educatie voor kinderen met een risico op een achterstand in de Nederlandse taal (artikel 166 WPO). Deze verantwoordelijkheid ligt bij de gemeente waar de kinderen wonen. In het geval van een regionale tussenvoorziening is dat dus de gemeente waar de voorziening gevestigd is. Voor kinderen uit de regionale tussenvoorziening geldt net als voor andere kinderen dat de gemeente hiervoor middelen ontvangt van het ministerie van OCW via de specifieke uitkering gemeentelijk onderwijsachterstandenbeleid (spuk goab). In de berekening van deze middelen worden kinderen van statushouders altijd meegerekend. Wel zit er vertraging in voordat de gemeenten deze middelen ontvangen. Het budget voor 2023 gebruikt peildata 1 oktober 2021 en 1 oktober 2020. Vanaf jaar 2024 treedt een wijziging in de regelgeving in werking en worden steeds peildata 1 februari het voorgaande jaar (t-1) en het jaar daarvoor (t-2) gebruikt. Dit houdt in dat in bijvoorbeeld 2024 de peildata 1 februari 2023 en 1 februari 2022 zijn.

Primair en voortgezet onderwijs

Voor het onderwijs aan kinderen uit de regionale tussenvoorzieningen krijgen scholen, net als voor andere kinderen, bekostiging vanuit het ministerie van OCW. Deze kinderen tellen gewoon mee voor de reguliere bekostiging en daarnaast (als ze pas kort in Nederland zijn) ook voor de nieuwkomersbekostiging². De nieuwkomersbekostiging komt bovenop de reguliere bekostiging. Ook worden deze kinderen meegerekend voor extra middelen die scholen krijgen vanuit het onderwijsachterstandenbeleid. Personele bekostiging van het onderwijs ligt daarmee in principe niet bij gemeenten. Het komt wel voor dat gemeenten ervoor kiezen hier een financiële bijdrage aan te leveren vanuit hun gemeentelijke onderwijsachterstandenbeleid. De gemeente heeft de rol om, net als altijd, onderwijshuisvesting, leerlingenvervoer (indien van toepassing) en handhaving van de leerplicht te regelen en financieren. Via het gemeentefonds ontvangen gemeenten middelen hiervoor.

Wmo

Gemeenten zijn op basis van de Wmo2015 verantwoordelijk voor maatschappelijke ondersteuning van zijn ingezetenen. De budgetten per gemeente worden voor het Wmo-deel uit de Algemene Uitkering op basis van een objectief verdeelmodel vastgesteld en verdeeld over alle gemeenten. Dit objectieve verdeelmodel bevat verschillende objectieve maatstaven waarmee een inschatting wordt gemaakt van de te verwachten Wmo-kosten voor de betreffende gemeente.

¹ Dit geldt voor gemeenten vanaf 40.000 inwoners. Voor kleinere gemeenten geldt dat de gerealiseerde uitgaven ook meewegen in de verdeling. Een uitgebreidere beschrijving van de systematiek is hier te vinden: www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/financien-gemeenten-en-provincies/financiering-participatiewet

² De informatie hierover is terug te vinden op de website van DUO en in de bekostigingsregelingen. Ook kunnen gemeenten of scholen hierover voor meer informatie contact opnemen met LOWAN of OCW.

Daarnaast zijn er binnen de Wmo nog budgetten voor maatschappelijke opvang en vrouwenopvang die eveneens via een objectief verdeelmodel worden vastgesteld maar verdeeld worden over centrumgemeenten. Voor het budget voor beschermd wonen wordt momenteel nog uitgegaan van een historische verdeling naar centrumgemeenten. In het geval van een regionale tussenvoorziening is de gemeente waar de ingezetene woonachtig is verantwoordelijk voor de maatschappelijke ondersteuning. Voor maatschappelijke opvang, vrouwenopvang en beschermd wonen is dat de betreffende centrumgemeente.

Jeugdzorg

Voor wat betreft Jeugdhulp kunnen eventuele uitgaven voor kinderen van bewoners van de regionale tussenvoorziening ook worden verrekend. In een regionale tussenvoorziening worden niet alleen de statushouders met hun kinderen die gekoppeld zijn aan de gemeente waar de regionale tussenvoorziening staat tijdelijk gehuisvest, maar ook statushouders met kinderen die gekoppeld zijn aan omliggende gemeenten. Deze statushouders worden al wel aan de omliggende gemeenten gekoppeld. Deze gemeenten zijn direct na toewijzing verantwoordelijk voor de bijbehorende financiering van Jeugdhulp. Gemeenten moeten in een dergelijk geval onderling afspraken maken om de kosten van Jeugdhulp te verrekenen, dit eventueel in overleg met het Ketenbureau.

Verrekening van kosten

Omdat de verstreking van de middelen vanuit het Rijk veelal gekoppeld is aan de inschrijving in het BRP en daarmee niet bij de gemeente waaraan de statushouder in de taakstelling gekoppeld, kan het voor gemeenten nodig zijn om onderling afspraken te maken over het verrekenen van kosten. Het kan voor gemeenten complex zijn om alle geldstromen goed te identificeren en kwantificeren. Daarom zijn in deze handreiking enkele voorbeelden opgenomen van situaties waarbij kosten verrekend kunnen worden tussen gemeenten.

Verantwoording

Gemeenten zijn soms huiverig om kosten te verrekenen vanwege onzekerheden over de verantwoording van de middelen vanuit het Rijk. Bij de verantwoording is het belangrijk om het onderscheid te maken tussen Rijksmiddelen die via het gemeentefonds worden verstrekt of middelen die via specifieke uitkeringen worden uitgekeerd.

1 Middelen die via het gemeentefonds worden uitgekeerd zijn beleids- en bestedingsvrij, het staat daar de betreffende gemeenten ook vrij om onderlinge afspraken te maken over deze middelen. De besteding van deze middelen worden niet verantwoord naar het Rijk, maar gemeenten leggen hierover verantwoording af aan de gemeenteraad.

2 Middelen die via specifieke uitkeringen worden verstrekt moeten daarentegen wel naar het Rijk verantwoord worden. Dit vindt uiterlijk op 15 juli plaats volgend op het jaar waarop de jaarstukken betrekking hebben en de verantwoording gebeurt via de Single Information Single Audit (SiSa) systematiek. Als de gemeenten onderling afspraken willen maken over de middelen die ze ontvangen uit specifieke uitkeringen is het van belang dat SiSa tussen medeoverheden mogelijk is.

SiSa tussen medeoverheden maakt het mogelijk om in dit geval als gemeente (als directe ontvanger) om de uitkering door te verstrekken aan een andere gemeente, de ontvangers van die doorverstreking zijn dan de 'indirecte ontvangers'. De doorverstrekker verantwoordt de besteding van de medeoverheid een jaar later aan het Rijk.

De doorverstrekker heeft immers wel de taken overgedragen, maar niet de verantwoordelijkheid en moet zich daarom over de totale taakuitvoering aan het Rijk verantwoorden.

Er dient nog nader uitgezocht te worden of er iets in de verantwoording via SiSa aangepast moet worden. Dat wordt momenteel uitgezocht.

Situatie 1

Omschrijving: koppeling aan gemeente A in maart, plaatsing in Retuvo in gemeente B in mei, verhuizing naar de koppelgemeente A in december.

Statushouder Maryam is gekoppeld aan de gemeente A. Deze gemeente kan momenteel geen woning aanbieden en maakt gebruik van de Retuvo in de gemeente B. Op 1 mei gaat Maryam naar de Retuvo. Zij wordt in de BRP ingeschreven van de Retuvo-gemeente. Op 1 december verhuist Maryam naar de gemeente A waar nu wel woonruimte beschikbaar is.

Voorbeeldsituatie:

- Koppelgemeente A verzoekt de Retuvo gemeente B om te starten met de maatschappelijke begeleiding en het inburgeringstraject.
- Er wordt geen re-integratietraject in het kader van Participatiewet aangeboden.

Financiën	Welke gemeente ontvang de middelen?	Is er sprake van verrekening?
Inkomensondersteuning (Buig Bijzondere bijstand*)	Voor gemeenten > 40 000 inwoners: het huishouden telt twee jaar later mee bij het bepalen van het budget van koppelgemeente A. Voor gemeenten < 40 000 inwoners geldt dat de uitgaven twee jaar later (deels of volledig) meetellen voor het budget. Dus zowel gemeente A als gemeente B merken dat in het budget twee jaar later als zij uitgaven hebben gedaan aan bijstand.	N.v.t.
SPUK uitkering inburgering	De specifieke uitkering voor inburgeringsvoorzieningen wordt verstrekt aan de gemeente waar de statushouder woonachtig is aan het einde van het jaar. In casu: de koppelgemeente A.	Het bedrag voor de maatschappelijke begeleiding en het inburgeringstraject kan betaald worden door de koppelgemeente A. Indien het bedrag door de gemeente B betaald is, kunnen de kosten verrekend worden.
Uitvoeringskosten inburgering	Gemeente A, de koppelgemeente ontvangt, door de stijging van het aantal inwoners op 1 januari t+1, in het jaar weer daarna een groter aandeel in het totaal van het gemeentefonds (inclusief het deel dat betrekking heeft op de uitvoeringskosten inburgering).	De gemeenten A en B kunnen afspraken maken voor de verrekening van de uitvoeringskosten.
Wmo en Jeugd	Gemeenten ontvangen op basis van objectieve maatstaven in het verdeelmodel budget voor Wmo en Jeugd. De vaststelling van deze maatstaven gebeurt op peilmoment 1 januari t-1. Op basis van deze maatstaven ontvangt de gemeenten waar de cliënten op het peilmoment wonen een groter aandeel in het totaal van het gemeentefonds.	De gemeenten A en B kunnen afspraken maken over de verrekening het ontvangen budget en de kosten die voor Wmo en Jeugd door de retuvo gemeente worden gemaakt.
SPUK gemeentelijk onderwijsachterstanden-beleid	Gemeente waar peuters staan ingeschreven in BRP voor peuters; gemeente waar kinderen naar school gaan voor schoolgaande kinderen. In de berekening van deze middelen worden kinderen van statushouders altijd meegerekend. Wel zit er vertraging in voordat de gemeenten deze middelen ontvangen. Het budget voor 2023 gebruikt peildata 1 oktober 2021 en 1 oktober 2020. Vanaf jaar 2024 treedt een wijziging in de regelgeving in werking en worden steeds peildata 1 februari het voorgaande jaar (t-1) en het jaar daarvoor (t-2) gebruikt. Dit houdt in dat in bijvoorbeeld 2024 de peildata 1 februari 2023 en 1 februari 2022 zijn.	De gemeenten A en B kunnen afspraken maken voor de verrekening van de uitvoeringskosten.
Onderwijshuisvesting	De middelen voor onderwijshuisvesting zijn overgeheveld naar de Algemene Uitkering van het Gemeentefonds. De verdeling is voor po gebaseerd op waar het kind woont en voor vo op waar het kind naar school gaat.	De gemeenten A en B kunnen afspraken maken voor de verrekening van de uitvoeringskosten.

* Bijzondere Bijstand gaat via het gemeentefonds. Dat werkt dus hetzelfde als de uitvoeringskosten inburgering.

Situatie 2

Omschrijving: koppeling in maart aan gemeente A, plaatsing in Retuvo in mei in gemeente B, verhuizing naar de koppelgemeente A in december.

Statushouder Boris is gekoppeld aan de gemeente A. Deze gemeente kan momenteel geen woning aanbieden en maakt gebruik van de Retuvo in de gemeente B. Maar gemeente A besluit om zelf de maatschappelijke begeleiding en inburgering te organiseren. Op 1 mei gaat Boris naar de Retuvo. Boris wordt in de BRP ingeschreven van de gemeente B. Op 1 december verhuist Boris met zijn kinderen naar de koppelgemeente A in een woning aangeboden door deze gemeente.

Voorbeeldsituatie:

- Gemeente A (koppel-gemeente) voert zelf de maatschappelijke begeleiding en het inburgeringstraject uit. Gemeente B heeft hierin geen rol.
- Er wordt geen re-integratietraject in het kader van Participatiewet aangeboden.

Financiën	Welke gemeente ontvang de middelen?	Is er sprake van verrekening?
Inkomensondersteuning (Buig Bijzondere bijstand)	Voor gemeenten > 40 000 inwoners: het huishouden telt twee jaar later mee bij het bepalen van het budget van koppelgemeente A. Voor gemeenten < 40 000 inwoners geldt dat de uitgaven twee jaar later (deels of volledig) meetellen voor het budget. Dus zowel gemeente A als gemeente B merken dat in het budget twee jaar later als zij uitgaven hebben gedaan aan bijstand.	N.v.t.
SPUK uitkering inburgering	De specifieke uitkering voor inburgeringsvoorzieningen wordt verstrekt aan de gemeente waar de statushouder woonachtig is aan het einde van het jaar. In casu: koppelgemeentegemeente A.	Aangezien gemeente A de inburgering en maatschappelijke begeleiding heeft betaald lijkt verrekening niet nodig.
Uitvoeringskosten inburgering	Gemeente A, de koppelgemeente ontvangt, door de stijging van het aantal inwoners op 1 januari t+1, in het jaar weer daarna een groter aandeel in het totaal van het gemeentefonds (inclusief het deel dat betrekking heeft op de uitvoeringskosten inburgering).	Aangezien gemeente A de inburgering en maatschappelijke begeleiding heeft betaald lijkt verrekening niet nodig.
Wmo/Jeugd	Gemeenten ontvangen op basis van objectieve maatstaven in het verdeelmodel budget voor Wmo en Jeugd. De vaststelling van deze maatstaven gebeurt op peilmoment 1 januari t-1. Op basis van deze maatstaven ontvangt de gemeenten waar de cliënten op het peilmoment wonen een groter aandeel in het totaal van het gemeentefonds.	De gemeenten A en B kunnen afspraken maken over de verrekening het ontvangen budget en de kosten die voor Wmo en Jeugd door de retuvo gemeente worden gemaakt.
SPUK gemeentelijk onderwijsachterstandenbeleid	Gemeente waar peuters staan ingeschreven in BRP voor peuters; gemeente waar kinderen naar school gaan voor schoolgaande kinderen. In de berekening van deze middelen worden kinderen van statushouders altijd meegerekend. Wel zit er vertraging in voordat de gemeenten deze middelen ontvangen. Het budget voor 2023 gebruikt peildata 1 oktober 2021 en 1 oktober 2020. Vanaf jaar 2024 treed een wijziging in de regelgeving in werking en worden steeds peildata 1 februari het voorgaande jaar (t-1) en het jaar daarvoor (t-2) gebruikt. Dit houdt in dat in bijvoorbeeld 2024 de peildata 1 februari 2023 en 1 februari 2022 zijn.	Kosten kunnen onderling worden verrekend indien gewenst.
Onderwijshuisvesting	De middelen voor onderwijshuisvesting zijn overgeheveld naar de Algemene Uitkering van het Gemeentefonds. De verdeling is voor po gebaseerd op waar het kind woont en voor vo op waar het kind naar school gaat.	Kosten kunnen onderling worden verrekend indien gewenst.

Situatie 3

Omschrijving: koppeling in maart aan gemeente A, plaatsing in Retuvo in mei in gemeente B, verhuizing naar koppelgemeente A in december.

Statushouder Jamila is gekoppeld aan de gemeente A. Deze gemeente kan momenteel geen woning aanbieden en maakt gebruik van de Retuvo in de gemeente B. Op 1 mei gaat Jamila naar de Retuvo in gemeente B. Zij wordt in de BRP ingeschreven van de gemeente B.

Op 1 december verhuist Jamila naar de koppelgemeente A, waar nu wel woonruimte beschikbaar is.

Voorbeeldsituatie:

- Koppelgemeente A verzoekt de Retuvo gemeente om te starten met de maatschappelijke begeleiding, het inburgeringstraject en het re-integratietraject in het kader van Participatiewet.

Financiën	Welke gemeente ontvang de middelen?	Is er sprake van verrekening?
Inkomensondersteuning (Buig, Bijzondere bijstand)	Voor gemeenten > 4000 inwoners: het huishouden telt twee jaar later mee bij het bepalen van het budget van gemeente A (koppelgemeente). Voor gemeenten < 4000 inwoners geldt dat de uitgaven twee jaar later (deels of volledig) meetellen voor het budget. Dus zowel gemeente A als gemeente B merken dat in het budget twee jaar later als zij uitgaven hebben gedaan aan bijstand.	N.v.t.
SPUK uitkering inburgering	De specifieke uitkering voor inburgeringsvoorzieningen wordt verstrekt aan de gemeente waar de statushouder woonachtig is aan het einde van het jaar. In casu: de koppel-gemeente A.	Het bedrag voor de maatschappelijke begeleiding en het inburgeringstraject kan betaald worden door de koppelgemeente A. Indien het bedrag door de gemeente B betaald is, kunnen de kosten verrekend worden. Hiervoor kunnen gemeenten onderling concrete afspraken maken. Na de verhuizing is gemeente A verantwoordelijk voor de MB en het inburgeringstraject.
Uitvoeringskosten inburgering	Gemeente A, de koppelgemeente ontvangt, door de stijging van het aantal inwoners op 1 januari t+1, in het jaar weer daarna een groter aandeel in het totaal van het gemeentefonds (inclusief het deel dat betrekking heeft op de uitvoeringskosten inburgering).	De gemeenten A en B maken afspraken voor de verrekening van de uitvoeringskosten.
Wmo/Jeugd	Gemeenten ontvangen op basis van objectieve maatstaven in het verdeelmodel budget voor Wmo en Jeugd. De vaststelling van deze maatstaven gebeurt op peilmoment 1 januari t-1. Op basis van deze maatstaven ontvangt de gemeenten waar de cliënten op het peilmoment wonen een groter aandeel in het totaal van het gemeentefonds.	De gemeenten A en B kunnen afspraken maken over de verrekening het ontvangen budget en de kosten die voor Wmo en Jeugd door de retuvo gemeente worden gemaakt.
SPUK gemeentelijk onderwijsachterstanden-beleid	Gemeente waar peuters staan ingeschreven in BRP voor peuters; gemeente waar kinderen naar school gaan voor schoolgaande kinderen. In de berekening van deze middelen worden kinderen van statushouders altijd meegerekend. Wel zit er vertraging in voordat de gemeenten deze middelen ontvangen. Het budget voor 2023 gebruikt peildata 1 oktober 2021 en 1 oktober 2020. Vanaf jaar 2024 treed een wijziging in de regelgeving in werking en worden steeds peildata 1 februari het voorgaande jaar (t-1) en het jaar daarvoor (t-2) gebruikt. Dit houdt in dat in bijvoorbeeld 2024 de peildata 1 februari 2023 en 1 februari 2022 zijn.	Kosten kunnen onderling worden verrekend indien gewenst.
Onderwijshuisvesting	De middelen voor onderwijshuisvesting zijn overgeheveld naar de Algemene Uitkering van het Gemeentefonds. De verdeling is voor po gebaseerd op waar het kind woont en voor vo op waar het kind naar school gaat.	Kosten kunnen onderling worden verrekend indien gewenst.

Situatie 4

Omschrijving: koppeling in maart aan gemeente A, plaatsing in Retuvo in mei in gemeente B, verhuizing naar koppelgemeente A in maart (volgend jaar).

Statushouder Aydin is gekoppeld aan de gemeente A. Deze gemeente kan momenteel geen woning aanbieden en maakt gebruik van de Retuvo in de gemeente B. Op 1 mei gaat Aydin naar de Retuvo. Aydin wordt in de BRP ingeschreven van de gemeente B.

Op 1 maart verhuist Aydin naar de koppelgemeente A, waar nu wel woonruimte beschikbaar is.

Voorbeeldsituatie:

- Koppelgemeente A verzoekt de Retuvo gemeente om te starten met de maatschappelijke begeleiding, het inburgeringstraject en het re-integratietraject in het kader van Participatiewet.

Financiën	Welke gemeente ontvang de middelen?	Is er sprake van verrekening?
Inkomensondersteuning (Buig, Bijzondere bijstand)	Voor gemeenten > 40dwd inwoners: het huishouden telt twee jaar later mee bij het bepalen van het budget van gemeente A (koppelgemeente). Voor gemeenten < 40dwd inwoners geldt dat de uitgaven twee jaar later (deels of volledig) meetellen voor het budget. Dus zowel gemeente A als gemeente B merken dat in het budget twee jaar later als zij uitgaven hebben gedaan aan bijstand.	N.v.t.
SPUK uitkering inburgering	De specifieke uitkering voor inburgeringsvoorzieningen wordt verstrekt aan de gemeente waar de statushouder woonachtig is aan het einde van het jaar. In casu: jaar t: de Retuvo-gemeente en in jaar t+1: de koppelgemeente	Het bedrag voor de MB en het inburgeringstraject kan betaald worden door gemeente B. Deze gemeente heeft namelijk de SPUK ontvangen. Als gemeente B in jaar t+1 nog kosten heeft gemaakt, maar gemeente A heeft het budget ontvangen dan zou gemeente A de door gemeente B gemaakte kosten kunnen vergoeden. Hiervoor kunnen gemeenten onderling concrete afspraken maken.
Uitvoeringskosten inburgering	Gemeente B, de retuvogemeente ontvangt, door de stijging van het aantal inwoners op 1 januari t+1, in het jaar weer daarna (t+2) een groter aandeel in het totaal van het gemeentefonds (inclusief het deel dat betrekking heeft op de uitvoeringskosten inburgering). De koppelgemeente ontvangt in jaar t+3 een groter aandeel in het GF omdat het aantal inwoners op 1 januari t+2 stijgt.	De gemeenten A en B maken afspraken voor de verrekening van de uitvoeringskosten.
Wmo/Jeugd	Gemeenten ontvangen op basis van objectieve maatstaven in het verdeelmodel budget voor Wmo en Jeugd. De vaststelling van deze maatstaven gebeurt op peilmoment 1 januari t-1. Op basis van deze maatstaven ontvangt de gemeenten waar de cliënten op het peilmoment wonen een groter aandeel in het totaal van het gemeentefonds.	De gemeenten A en B kunnen afspraken maken over de verrekening het ontvangen budget en de kosten die voor Wmo en Jeugd door de retuvo gemeente worden gemaakt.
SPUK gemeentelijk onderwijsachterstanden-beleid	Gemeente waar peuters staan ingeschreven in BRP voor peuters; gemeente waar kinderen naar school gaan voor schoolgaande kinderen. In de berekening van deze middelen worden kinderen van statushouders altijd meegerekend. Wel zit er vertraging in voordat de gemeenten deze middelen ontvangen. Het budget voor 2023 gebruikt peildata 1 oktober 2021 en 1 oktober 2020. Vanaf jaar 2024 treed een wijziging in de regelgeving in werking en worden steeds peildata 1 februari het voorgaande jaar (t-1) en het jaar daarvoor (t-2) gebruikt. Dit houdt in dat in bijvoorbeeld 2024 de peildata 1 februari 2023 en 1 februari 2022 zijn.	Kosten kunnen onderling worden verrekend indien gewenst.
Onderwijshuisvesting	De middelen voor onderwijshuisvesting zijn overgeheveld naar de Algemene Uitkering van het Gemeentefonds. De verdeling is voor po gebaseerd op waar het kind woont en voor vo op waar het kind naar school gaat.	Kosten kunnen onderling worden verrekend indien gewenst.

Deze brochure is een uitgave van:

Ministerie van Binnenlandse Zaken
en Koninkrijksrelaties

Postbus 20011 | 2500 EA Den Haag

t 070 426 64 26 (algemeen nummer, tussen 7.30 en 17.30 uur bereikbaar)

Mei 2021 | Publicatie-nr. 21406713